

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

BUURT

eenakter

door

1880

Rudy Geldhof

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.1525

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *BUURT* op te voeren moet de naam van auteur *RUDY GELDHOF* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/1
ISBN 978-90-385-10491

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Rudy Geldhof
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(1 dame – 2 heren)

JEF : Een heel eind in de dertig. Kalend. Draagt donkerblauwe (geen modieuze) afgebleekte jeans, die hem als een zak om de heupen hangt. Zeemanstrui, rolkraag. Groene, paramilitaire jas met kap. Lennonbriljetje. Gesloten kerel.

LEEN : Een levenslustig, niet zo snugger eerstejaarsstudentje uit de begoede middenklasse. Erg koket in haar minirokje en spannend T-shirt. Losjes over de schouders: een gebreid jasje.

JACKY : Een jonge arbeider. Atletische gestalte.

DECOR

Een publiciteitsbord vol reuzenaffiches (waarop nogal wat mooie meiden), dicht bij een station in een grote stad.

(Jef en leen op. Jef draagt een valiesje, op een ongebruikelijke manier, namelijk plat. Leen draagt een verfpot en -borstel. De beslommerdheid van Jef steekt af tegen de speelsheid van Leen)

LEEN : Is het hier?

JEF : Ja. *(Hij zet het valies voorzichtig neer, legt zijn jas erop en neemt de pot verf en de borstel uit Leens handen. Hij maakt de pot verf open en roert erin. Hij is blijkbaar van plan om hier zonder veel talmen een klusje op te knappen)*

LEEN : *(Gaat op de trottoirrand zitten en rolt een sigaret)* Pierre heeft gelijk! Dit is een prachtige plaats. Wie het station ook maar in- of uitkomt, het zal hem zo in het oog springen. Je maakt er wel koeien van letters van, hé, zoals Pierre zei?

JEF : *(Gaat naar het bord)* Vooruit, Leen, jij houdt de pot verf vast.

LEEN : Ogenblikje.

JEF : Moet je nu weeral roken? Komaan...

LEEN : We hebben een zee van tijd. Onze trein vertrekt pas binnen een goed half uur.

JEF : Verdomme, Leen.

LEEN : *(Staat langzaam op en brengt koket haar rok in orde)* Oké, oké, je hebt weer een van je humeurmpjes. Wat is het nu weer? Heb ik te lang zitten praten met Pierre?

JEF : *(Troont haar mee naar het bord, waar zij de pot verf binnen zijn bereik houdt. Hij begint, over de hele lengte van het bord een slogan te schilderen. Traag vorderend, maakt hij uiterst verzorgde, grote letters)* Wat jij praten noemt.

LEEN : Zie je wel!

JEF : De hele tijd duwde je je dijen onder zijn neus.

LEEN : Mijn schuld dat ik knappe dijen heb? *(Speels wrijft ze haar dijen tegen hem aan)*

JEF : Hou ze nu maar stil, je dijen en hou die pot wat hoger.

LEEN : Zeg, *(Ze wijst op het valies)* alles zit er toch in, de spandoeken en de stroobiljetjes?

JEF : Alles zit er in.

LEEN : Hoeveel hebben we er mee, stroobiljetjes?

JEF : Genoeg.

LEEN : Het is zeker maar een miezerig gedoe, dat comité in Lothenvelde?

JEF : Lothenhulle.

LEEN : Lothenhulle. Wat een naam. Waarom hebben ze daar eigenlijk hulp nodig voor die betoging? Uit Brussel dan nog wel. Ze zijn daar zeker maar met drie man?

JEF : Ze krijgen hulp van overal.

LEEN : Toe Jef, vertel er eens iets over, jij kent Lothendinges toch. Hoe is het er?

JEF : Gewoon...

LEEN : Gewoon. Dat zal wel. Voor jou. Jij bent afkomstig van Lothendinges. Ik niet.

(Jef schildert voort)

Zeg, als die stomme film nog lang blijft doorgaan, dan kwak ik je verf uit over het trottoir.

JEF : Het is er gewoon. De boerenbuiten. Gezonde lucht. Rustig. Buitenlucht. Gezonde boeren.

LEEN : Ja, zolang die stinkfabriek er niet komt. Waar slapen we?

JEF : In een alternatief cafeetje. Heb je ooit, Lothenhulle heeft nu ook al zijn alternatief cafeetje: beetje lang haar, beetje gitaargetokkel, beetje Vlaamse kleinkunst, beetje subversief krantje, beetje actiecomité.

LEEN : Pierre en de anderen zouden je moeten horen. De Jef, die zich smalend uitlaat over actiecomités.

JEF : *(Vlak)* Ze zullen morgen wel van me horen, Pierre en de anderen.

LEEN : Wat?

JEF : Laat maar.

LEEN : Komt er weer eens ruzie? Weer een *(Luchtig)* fundamenteel ideologisch meningsverschil?

JEF : Ze horen het wel.

LEEN : Jef, jij wil me eigenlijk niet mee, hé, naar die betoging.

JEF : Nee.

LEEN : *(Speels)* Ik beloof braaf te zijn. Tijdens de betoging wijk ik geen stap van je zijde, ik roep de hele tijd "Weg met die stinkfabriek" en ik doe al wat je zegt.

En ik trek een jeans aan en kleren zoals iedereen. Zien ze mijn knappe billen niet.

JEF : Goed, Leen, goed.

LEEN : Ha, als mijn vroede vader eens wist dat zijn dochter, (*Spottend, plechtig*) de dochter van een duizelingwekkend hoog rijksambtenaar, morgen rooie pamfletten gaat uitdelen in plaats van te zitten blokken, hoho, en dan nog samen met haar lief, een comitéleider dan nog wel. Een man van achtendertig dan nog wel. Een (*Fluistertoon*) gescheiden man dan nog wel. (*Korte pauze*) Hij krijgt het aan zijn hart. Of nee, hij slikt een pilletje, en als hij wat bekomen is, sluit ie me op in een klooster. Een sjiek klooster. Een ferme bruidschat voor Moeder Overste en Here Jezus, een kap over mijn kop en een maagdengordel om mijn heupen... (*Ze drukt zich lachend tegen Jef aan*)

JEF : (*Koud*) Let op, straks verspil je de hele pot.

LEEN : Ah, verdomme, wat heb jij toch. Vannacht was het ook al zo. Mijnheer had er weer geen zin in. Hij moest weer de frigo spelen. Was je nu echt kwaad, vannacht, omdat ik zaagde om een verjaardagscadeautje?

JEF : Je krijgt het, Leen, je krijgt het. Een taart met twintig kaarsen.

LEEN : Maar nee, ik wil niets. Verjaardagstaarten, een das voor vadersdag, bloemen voor moedertjesdag, een horloge voor de Plechtige Communie, ik weet het ook wel, dat zijn alleen maar middenstanderstruckjes, maar ik kan mijn conservatieve...

JEF : (*Heeft dit al duizendmaal gehoord*) ...achtergronden in een paar maanden tijd niet zomaar over boord werpen.

LEEN : Het is toch zo. Hoelang ben ik nu bij jou? Een maand of drie?

JEF : Luister, Leen. Voor mijn part mag je zo conservatief zijn als je maar wil. Conservatief, alternatief, progressief, subversief, prachtig vind ik die woorden, prachtig!

LEEN : Wat heb jij toch, Jef? Je bent zo vreemd, de laatste tijd. Met je vrienden, met mij. (*Ze leunt tegen hem aan*) Je doet alsof je niet op je kamer bent, 's avonds. En ik weet dat je er wel bent, ik zie licht branden tussen de gordijnen. Je laat me niet binnen. Jef, wat is er toch met je? (*Zij grijpt hem vast*)

JEF : (*Vriendelijker, doet een poging om dit uit de weg te gaan*) Zie je niet dat ik hier

secure ambacht aan het verrichten ben? Je mag me niet afleiden.

LEEN : Als er iets is, vertel het me.

(Jef is voor het eerst lief met haar. Hij neemt haar bij de schouders en kijkt haar intens, vriendelijk aan)

(Moedig, opnieuw speels) Je weet toch, *(Plechtige stem van professor)* het moderne koppel moet vrij en vrank over zijn bed- en andere problemen met elkaar durven praten. Wij zijn toch zo 'n modern koppel. Jef, drie maanden al...

JEF : *(Mild, ironisch)* Juist. Dit gaan we nu eens op straat met elkaar bespreken, onze bed- en andere problemen. *(Hij produceert wel een lachje, maar het is duidelijk dat het onderwerp hiermee voor hem afgehandeld is. Hij gaat door met schilderen)*

LEEN : *(Houdt de verfpot binnen Jefs bereik. Na een poosje)* Zeg, Jef, van problemen gesproken, *(Met een ietsje venijn)* wat doe je, als je oude bekenden tegenkomt in Lothendinges?

JEF : In Lothenhulle?

LEEN : Je vader bijvoorbeeld, of oude jeugdvrienden, of... de boerinnencoiffeuse?

JEF : Noem haar niet zo.

LEEN : "De boerinnencoiffeuse", je noemde haar zelf altijd zo. Wel, je eerbiedwaardige ex-echtgenote dan, hoor je dat liever... Of neem dat je Jeroom tegen het lijf loopt.

JEF : Wat ik dan doe? Niets, helemaal niets.

LEEN : Oh nee? En je vertelde me nog wel, dat je zo woedend was op die Jeroom, omdat ie je vrouw afgepikt had.

JEF : Hij had mijn vrouw niet afgepikt. Op een mooie dag pakte ik mijn tandenborstel en zei: "Salut en de kost" tegen mijn vrouw, tegen het hele dorp en tegen mijn baas, Jeroom. *(Spottend)* 'Jeroom Paepe, Lothenhullense Bouwwerken'.

LEEN : En je vrouw zat zonder man, en Jeroom zonder boekhouder.

JEF : Het was voor de klootzak niet voldoende dat hij mijn leven had helpen kapotmaken, ik was nog maar weg uit Lothenhulle, of hij begon al achter mijn